

— Една кокошка, Ирофила; но дѣ ще я намѣришь?

— Стига че искашь една и азъ намѣрвамъ десетъ.

— Туй ще е чудно.

— За мене нищо нема невъзможно, както не ми е невъзможно да узнамъ вѣренъ ли ми си или. . .

Но бейтъ безъ да ѝ отговори бѣше слѣзълъ на двора и излѣзълъ отъ къщи като мърморѣше непонятны нѣкои други, когато супругата му изъ отдирѣ му съ изразително ржководвиженіе изрече този монологъ:

— Внимавай, Зелха! дѣщи на съеѣда ми Мустафа, внимавай! защото са научавамъ че нѣкакво любовно сношеніе има между тебе и мъжа ми. Е! Ёй ми Бога! ако открихъ че туй е истина, азъ Поликарповата дѣщеря, азъ Ирофила! трепери! . . . и . . .

Но тъкмо въ тѣзи минути бѣха са похмонали вратата отъ помената въ началото на тѣзи глава жена и отъ другаря ѝ.

— Кой е? попыта отъ вжтрѣ вѣщицата.

— Отвори? рече отъ вжнъ мжжтъ. Той бѣ Стамать. Вратата са отвори хж и гоститѣ влѣзо хж.

Мжжтъ бѣше извѣстнѣтъ вече на читателитѣ Стамать.

А жената? За нея вѣщицата попыта Стамата съ киманье, а младата жена като са обжрнж къмъ Стамата попыта го.

— Тѣзи ли е вѣщицата?

— Да, отговори той.

— Какво обичашъ, добро момиче? попыта я по грѣжы вѣщицата.

— Желала быхъ да вы пытамъ за нѣщо важно.

— Напримѣръ?

— Напримѣръ какъ быхъ могла да направж щото единъ младъ който обича супругата си да я намрази, и съ щото да постигне и супругата му срѣщу него?

— Покачи са и влѣзъ въ стаята ми.